

L'horta dels voltants dels barris de la Punta i Natzaret desapareixerà amb la Zona d'Activitats Logístiques (ZAL), al costat del port de València. Aquest és un dels punts de resistència contra el desenvolupisme dinari.

de tot la productivitat i el creixement econòmics: per molt que córrega i córrega, ja no pot arribar enlloc (solament és una qüestió de temps). Ja no pot oferir millores reals de qualitat de vida ciutadana. Contràriament, posa en perill els guanys en salubritat i qualitat de vida obtinguts per la productivitat del desenvolupament. Per això, la conservació de l'horta constitueix una part central de la defensa dels drets ambientals de supervivència i sostenibilitat dins el territori metropolità, sense els quals, no hi ha drets socials bàsics que puguin garantir-se. Sense unes mínimes condicions ecològiques no hi ha possibilitat de desenvolupament, ni de qualitat de vida, ni de futur. La supervivència és condició de qualsevol distribució o equitat socials. Per això, la preservació ecològica ha de passar davant de qualsevol projecte de futur, si optem per la continuïtat de la vida llarga i sana contra els valors de destrucció i mort (encara que siguin econòmicament i provisionalment rendibles). Els problemes ecològics de supervivència haurien d'ocupar el centre de totes les polítiques, incloses les decisions sobre l'economia, la producció, el consum i l'ocupació.

No es tracta de l'ambientalisme sectorial i perifèric que practiquen a l'uníson PSOE, IU i PP. Malgrat les retòriques de tint verd, la dreta i l'esquerra s'agermanen en la defensa del mateix model faustic de desenvolupament. L'esquerra política ha estat incapaç fins ara de comprendre les implicacions de les crisis ecològiques i navega erràticament sota els deliris productivistes, tota plena de contradiccions. Cal recordar-li que la defensa de l'horta no és solament un problema d'especulació privada sobre

el sòl, ni de manca d'equilibri i d'equipaments públics per als barris, sinó que es tracta de reconèixer i defensar el món rural i ecològic que conviu i que és necessari per a la ciutat. Malgrat la doble confusió retòrica que practiquen els polítics de tot tipus: "conservar l'horta i al mateix temps defensar-ne la destrucció amb noves carreteres, autovies, AVE, habitatges, indústries...", els sonatges diuen que no han aconseguit d'imposar el suport de les opinions de la majoria ciutadana, favorable al manteniment de l'agricultura de l'horta i oposada a l'eixamplament urbà.

Aquesta responsabilitat sobre l'habitabilitat metropolitana s'expressa en noves formes de ciutadania que des de fa trenta anys protagonitzen els conflictes i lluites socioecològics en favor de la conservació de l'horta. Des de fa dècades troben continuïtat en renovades aliances ruro-urbanes de persones i grups heterogenis (ecologistes, llauradors, residents, urbanites: tècnics i noves classes mitjanes) que nuen complexos lligams entre els drets polítics i socials amb debat obert i participació no reduïts als simulacres de les consultes informatives de polítics i tècnics sobre els projectes, i els nous drets de tercera generació: culturals i ecològics. Ara, aquestes resistències continuen amb la defensa de l'horta de la Punta d'en Silvestre contra l'expansió industrial del Port de València (ZAL) i amb la defensa de l'Horta nord contra l'autovia III Cinturó de Ronda. Del costat dels addictes actius al desenvolupisme dinari hi ha, si més no, dos tipus d'actors: els gestors i les administracions públiques locals, autonòmiques i estatals que promouen el mal desenvolupament i la mort de l'horta, i els grups econòmics amagats sota el negoci de l'especulació del sòl i la construcció.

Hui, reconèixer els valors ecològics de l'horta significa preservar-la com un pulmó agrari, frontera i obstacle a l'expansió urbana. Per això és urgent de frenar definitivament el creixement urbà marcant clarament el contorn límit de la ciutat i garantint, a la vegada, una decidida protecció i cura públiques de caràcter supramunicipal, amb projectes específics de recuperació agrícola, ecològica, social i econòmica. A més, la seua hiperproductivitat agrícola i l'aprofitament per als mercats locals, ens podria donar un avantatge estratègic en els desequilibris i precaritzacions que previsiblement es produiran en el nou context econòmic de la globalització.

Professora del Departament de Sociologia i Antropologia Social. Universitat de València. Membre del Secretariat dels Verds del País Valencià.